TEATRE A LA RIERA DEL GAIÀ

per Enric Aguadé Bruix

El dia 14 de septembre vaig ésser a la Riera. Era la Festa de la Santa Creu. Tots els anys (des de 5 enrera), el grup l'ARC fa una representació teatral. Enguany van triar "un barret de palla d'Itàlia" d'Eugene Labiche, segons la coneguda versió catalana de Joan Oliver.

La sala del teatre és un local que no té cap condició, ni acústica, ni acollidora, ni estètica. Els diumenges hi fan el cine i tots els dies de la setmana és un dels bars més concorreguts. Entre el bar i la sala d'actes no hi ha cap separació. Em trobo, doncs, en una sala; darrera meu hi ha el bar, on, com a mínim, no paren de fer cafès. Al davant, l'escenari, que no és pas millor que la resta de la sala. Amb aquests elements ha de treballar la gent de l'ARC.

Val a dir que l'obra que vaig veure va ésser feta a consciència. Per tothom. Els 25 personatges que surten a l'obra, van saber-ne donar raó, i el públic s'ho va passar en gran. Els qui coneixeu l'obra, estareu d'acord amb mi que és molt divertida i fàcil de seguir. Per un públic no educat en teatre, cal dir que es va interessar de seguida per tot el que passava dalt de l'escenari. A més, la seguretat amb què van treure els seus papers els protagonistes, valia la pena de ser vista. Destaquem l'actuació de Jordi Plana en el paper de Nonancourt, el sogre pagès i ingenu que vol casar la filla de totes passades. I la de l'oncle sord, que tot ho empatolla, fet per Josep Maria Virgili. I la Baronessa de Champigni, molt digna en el seu paper, representat per Maria del Carme Plana. I els altres, com el nuvi, que va suplir la seva inexperiència en teatre, llençant-se a fons interpretant el seu paper, i la núvia, i el marit enganyat, i la dona que l'enganya amb el tinent, i els convidats...

L'obra, malgrat la pobresa de recursos, va ésser dirigida magistralment per Joan Plana. Les cançons que remarcaven el text, li feien de contrapunt. Tots els personatges, en un moment o altre, s'estrenaven de cantants, i de dansaires, cosa que donava molta vivacitat a l'obra. Fins i tot hi va haver una mica de ballet clàssic.



Anem a coses serioses: l'obra va ésser molt aplaudida. Si teatre popular és el que el poble entén i amb el qual el poble es xala, això va ésser teatre popular. La gent cantava les cançons que els actors cantaven, les corejava, seguia el ritme amb les mans, reia amb totes les ganes i s'ho passava bé.

Si l'escenari hagués tingut condicions... Si l'escenari hagués tingut condicions, i hi hagués hagut llums, focus, acústica (i no micròfons), és probable que l'ARC ens hauria donat lliçons de bon teatre, de bona interpretació i bona direcció. S'han d'acontentar amb el que tenen i fins ara n'han tret tot el partit possible.